

RETEN I ODENSE DOM

afsagt den 30. marts 2023

Sag BS-250/2022-ODE

[Indklagede]
(advokat [...])

mod

Advokatnævnet
(advokat [...])

Denne afgørelse er truffet af dommer Lise Leth-Nissen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 4. januar 2022.

Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger har overtrådt god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 ophæves, subsidiært at Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 ændres, således at der ikke ikendes sagsøger nogen sanktion, og mere subsidiært, at Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 ændres, således at der ikendes sagsøgeren mildere sanktion i form af irettesættelse eller et væsentligt lavere bødebeløb.

Advokatnævnet har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 i sags. nr. 2021-1493 stadfæstes.

Retten har bestemt, at sagen ikke at behandles efter reglerne om småsager.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

I Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 hedder det blandt andet:

" KENDELSE

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede], [bynavn].

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved i forbindelse med en inkassosag at have opkrævet inkassoomkostninger i strid med inkassolovens § 10, at have beregnet en forkert rente, at have undladt at besvare [klager]s henvendelse om forlig og indbringelse for Forbrugerklagenævnet, samt at have anlagt sag på retssagsportalen uden samtidig kopi til modparten.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 12. maj 2021.

Sagsfremstilling:

[Klager] havde indgået en leasingkontrakt på en bil med [virksomhed A]. I forbindelse med leasingforholdets ophør mente [virksomhed A] at have et krav mod [klager] på differencen mellem den aftalte minimumssalgsspris og den faktisk opnåede salgsspris.

Ved faktura af 24. februar 2021 til [klager] opkrævede [virksomhed A] et beløb på 68.997 kr.

[Klager] gjorde ved e-mail af 10. marts 2021 opmærksom på, at han havde indsigelser mod kravet, og at sagen måtte blive afklaret i retten og forbi relevant nævnshandling.

Ved e-mail af 15. marts 2021 til [klager] rykkede [virksomhed A] for betaling. Af e-mailen fremgik bl.a. følgende:

"Modtager vi ikke betaling senest fredag i denne uge, er vi desværre nødsaget til at sende sagen til inkasso, hvortil der vil påløbe ekstra omkostninger."

[Klager] svarede ved e-mail af samme dato, at [virksomhed A] måtte overdrage sagen til advokat eller udtage stævning, hvis de ikke ønskede at indgå forlig, men at de ikke kunne sende en bestridt fordring til inkasso eller opkræve inkassoomkostninger.

Ved e-mail af 16. marts 2021 til [klager] meddelte [virksomhed A], at de ikke var indstillet på at indgå forlig, og at sagen var blevet overdraget til [indklagede].

Den 14. april 2021 sendte [indklagede] et udkast til stævning til [klager] med besked om, at stævningen ville blive indleveret til [byret], hvis ikke der skete betaling inden 10 dage. Af e-mailen fremgik bl.a. følgende:

"Sagen kan på nuværende tidspunkt opgøres således:

<i>Hovedstol</i>	<i>kr.</i>	<i>68.997,00</i>
<i>med 2% i rente pr. måned fra den 16.2.2021</i>	<i>kr.</i>	<i>3.032,58</i>
<i>Inkasso omkostninger</i>	<i>kr.</i>	<i>3.900,00</i>
<i>I alt</i>	<i>kr.</i>	<i>75.929,58"</i>

Ved e-mail af 23. april 2021 til [indklagede] skrev [klager] bl.a. følgende:

"Sagen vil forelagt for Forbrugerklagenævnet inden 14 dage. Forbrugerklagenævnet er som bekendt kompetent organ i denne type sager/tvister og har senest d. 23. marts 2021 afgjort en principiel sag om privat billeasing.

Jeg antager, at det fremlagte udkast til stævning, men uden i øvrigt at kontakte mig, er udtryk for, at en forligsmæssig løsning ikke ønskes forsøgt eller drøftet?

Indgivelse af stævning - inden min forelæggelse for Forbrugerklagenævnet - vil være et unødigt processkridt, jf. også rpl § 361, jf. rpl § 318, der kan tillægges omkostningsmæssig betydning.

Når Forbrugerklagenævnets afgørelse foreligger, vil jeg med det samme tage stilling til det fremsatte krav, herunder rentepåstanden. Skulle sagen herefter fortsætte i

retten, vil jeg vende tilbage med nærmere om eventuel antaget advokat, hvilket jeg ikke håber nødvendigt. ”

[Indklagede] besvarede ikke henvendelsen.

Den 10. maj 2021 udtog [indklagede] på vegne af [virksomhed A] stævning mod [klager] med påstand om, at [klager] til [virksomhed A] skulle betale 68.997 kr. med 2 % i rente pr. påbegyndt måned fra den

16. februar 2021, subsidiært procesrente fra den 16. februar 2021. Stævningen blev uploadet på minretssag.dk.

Den 12. maj 2021 modtog [klager] besked i sine-boks om stævningen.

Parternes påstande og anbringender: Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at have opkrævet inkassoomkostninger i strid med inkassolovens § 10, at have beregnet en forkert rente, at have undladt at besvare advokat [klager]s henvendelse om forlig og indbringelse for Forbrugerklagenævnet samt at have anlagt sag på retssagsportalen uden samtidig kopi til modparten.

[Klager] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at det er i strid med god advokatskik, at [indklagede] i sin rykkerskrivelse af 14. april 2021 har beregnet 3.900 kr. i inkassoomkostninger, når hverken [indklagede] eller [virksomhed A] har sendt en rykkerskrivelse, der opfylder betingelserne i inkassolovens § 10, stk. 3. Uanset at inkassoomkostningerne er korrekt beregnet, er det i strid med god advokatskik (og god inkassoskik) at tage en fordring til inkasso uden forinden at have sendt påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i inkassolovens § 10, stk. 3, det vil sige, at der inden fremsendelse af skrivelsen skal angives en frist på mindst 10 dage, inden for hvilken fordringen kan indfries uden, at der påføres skyldneren yderligere omkostninger.

[Klager] har endvidere gjort gældende, at [indklagede] i rykkerskrivelsen af 14. april 2021 beregnede en rentesats på 2 % pr. måned. Dette er i strid med rentelovens § 7, når [klager] er forbruger og handler privat. [Indklagede] ved udmærket godt, at [klager] er forbruger i den omtvistede sag med [virksomhed A]. Der er indgået aftale med [klager] som privatperson, hvor hans private bopæl er oplyst, hans CPR-nr., ligesom der er indgået privatleasingaftale med [virksomhed A], og [klager] i øvrigt har gentaget

i næsten samtlige e-mails til [virksomhed A], at han er/var forbruger i bedømmelse af tvisten.

[Klager] har videre gjort gældende, at det er i strid med de advokatetiske regler, at [indklagede] udtog stævning, når [klager] havde meddelt, at han ønskede sagen indbragt for Forbrugerklagenævnet, uanset at dette ikke var sket på tidspunktet for stævningens indgivelse. [Indklagede] burde derudover som et minimum have besvaret [klager]s forespørgsel om en mindelig løsning eller drøftelse af sagen inden udtagelse af stævning.

[Klager] har endelig gjort gældende, at det er i klar strid med de advokatetiske regler, at [indklagede] ikke orienterede [klager] om, at stævning var indgivet på minretssag.dk, senest samtidig med indgivelsen, herunder med kopi af de bilag der var indgivet.

Uanset at [klager] tillige er advokat, finder han, at [indklagede]s ovenstående forseelser udgør en overtrædelse af god advokatskik. [Klager] har aldrig tidligere korresponderet med [indklagede] i øvrigt eller haft kendskab til ham som kollega. Kravet om at sende kopi til modparten er uafhængig af, om modparten er advokat.

Indklagede:

[Indklagede] har principalt påstået afvisning og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at sagen verserer for domstolene, og det derfor er op til retten at træffe afgørelse om bl.a. renteberegning, inkassoomkostninger, [klager]s status som enten erhvervsdrivende eller forbruger, og [klager]s anmodning om henvisning af sagen til Forbrugerklagenævnet.

[Indklagede] har subsidiært påstået frifindelse og har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at han i flere år har været fast advokat for [virksomhed A] og håndterer alle sager for selskabet, som kræver en jurist. [Indklagede] håndterer i den forbindelse også [virksomhed A]' inkassosager og er fast inkassoforbindelse til [virksomhed A]. [Virksomhed A] overgiver sædvanligvis kun fordringer til [indklagede] til inddrivelse, som er ubestridte, og som allerede er forsøgt inddrevet i overensstemmelse med inkassoloven. [Indklagede]s undersøgelsespligt ved modtagelsen af inkassosagen mod [klager] var derfor lempet.

Forud for fremsendelsen af påkrav til [klager] den 14. april 2021 efterså [indklagede], om [virksomhed A] havde fremsendt en påkravsskrivelse,

og kunne konstatere, at en sådan var fremsendt den 15. marts 2021. Det har efterfølgende ved [klager]s klage vist sig, at betalingsfristen i [virksomhed A]'

påkravsskrivelse ikke overholdt kravene i inkassolovens § 10, stk. 3, idet der i skrivelsen kun blev givet [klager] en 4-dages frist til at betale kravet.

[Indklagede] havde ikke pligt til at opdage, at fristen i påkravsskrivelsen var for kort, idet han som fast inkassoforbindelse til [virksomhed A] havde en forventning om, at fordringen var forsøgt inddrevet i overensstemmelse med inkassoloven. [Indklagede]s undersøgelsespligt i sagen var derfor lempet, og der er tale om en undskyldelig omstændighed.

[Indklagede] har endvidere anført, at han også i relation til renteberegningen havde en lempet undersøgelsespligt som følge af, at han er fast inkassoforbindelse til [virksomhed A]. [Klager] har i leasingkontraktens løbetid og i korrespondancen herefter med [virksomhed A] benyttet sin advokattitel og sin arbejdsmailadresse "[...]" med autosignatur med logoet "[...]". I sin e-mail til [klager] af 14. april 2021 var [indklagede] derfor beføjet til at tro, at det var [klager] som erhvervsdrivende advokat, der var leasingtager og havde indgået kontrakten med [virksomhed A]. Hvis [klager] ønsker at bestride den opkrævede rentesats, henvises han til at gøre dette gældende under den verserende retssag.

[Indklagede] har videre anført, at [klager] i e-mail af 23. april 2021 oplyste, at sagen ville blive forelagt Forbrugerklagenævnet inden 14 dage. Sagen blev aldrig forelagt Forbrugerklagenævnet, og da [indklagede] indleverede stævningen den 10. maj 2021 - 17 dage efter [klager]s e-mail af 23. april 2021 - havde [klager] stadig ikke forelagt sagen for Forbrugerklagenævnet som varslet i sin e-mail. [Klager]s varsel om Forbrugerklagenævnet anses udelukkende for at være en måde at trække tiden på og udskyde sin betalingsforpligtelse over for advokat [indklagede]s klient. Hertil kommer, at der heller ikke i øvrigt foreligger en pligt til at afvente en modparts indgivelse af klage til Forbrugerklagenævnet. [Indklagede]s klient er erhvervsdrivende og har ikke mulighed for at forelægge sager for Forbrugerklagenævnet. Hvorvidt [klager] ønskede sagen forelagt, var således udelukkende op til ham.

[Klager] var endvidere allerede den 16. marts 2021 blevet oplyst om, at [virksomhed A] ikke var interesseret i at indgå et forlig med ham. Derudover bad [klager] i øvrigt selv om, at der blev udtaget stævning mod ham, hvis [virksomhed A] ville have betaling fra ham. [Indklagede] havde ikke mandat fra sin klient til at indlede forligsdrøftelser med [klager], og

[klager] havde kendskab til, at [virksomhed A] ikke var interesseret i et forlig. Hertil kommer, at der ikke foreligger en pligt til at svare på sin modparts antagelser, såsom [klager]s antagelse i hans e-mail af 23. april 2021 om, at udkastet til stævning var udtryk for, at man ikke ønskede at drøfte en forligsmæssig løsning.

[Indklagede] har endelig gjort gældende, at det ikke er korrekt, når [klager] skriver, at han ikke er blevet orienteret om stævningens indgivelse, før han modtog en e-mail herom i sin e-boks. [Klager] blev orienteret om stævningens indgivelse den 14. april 2021. Idet [klager] ikke reagerede på [indklagede]s e-mail inden for fristen, måtte han forvente, at stævningen derefter ville blive indgivet. [Klager] er advokat og må forventes at have haft kendskab til, at der efter udløbet af betalingsfristen ville blive indgivet stævning som varslet. Det er endvidere ikke i strid med god advokatskik eller retsplejelovens § 126 at anvende retssagsportalens meddelelssystem til orientering om retlige skridt til sagsøgte.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Renteberegning

Advokatnævnet afviser den del af klagen, der vedrører renteberegning, fordi spørgsmålet om rentekravet indgår i den verserende sag ved domstolene.

Reglen om, at Advokatnævnet kan afvise sager, der efter deres beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet, står i § 17, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 548 af 28. april 2020 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v.

-oOo

Advokatnævnet finder, at den resterende del af klagen over [indklagede] vedrører [indklagede]s adfærd, og Advokatnævnet anser sig herefter for kompetent til at behandle disse klagepunkter.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Inkassoomkostninger

Advokatnævnet har fulgt den praksis, at en advokat, der er fast inkassoforbindelse for en klient, normalt er beføjet til at gå ud fra, at fordringer,

der overgives til inkasso, er ubestridte, medmindre klienten udtrykkeligt har oplyst, at skyldneren har indsigelser mod kravet. Hvis advokaten har indrettet samarbejdet med sin klient fornuftigt, kræves det således ikke, at advokaten i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret undersøgelse af spørgsmålet om indsigelser.

Denne sag vedrører ikke spørgsmålet om undersøgelsespligt i relation til indsigelser, idet det er ubestridt, at [klager] havde gjort indsigelser, hvilket efter det oplyste var baggrunden for, at [indklagede] var instrueret i at udtage stævning, hvis der ikke skete betaling.

Advokatnævnet finder, at den lempede undersøgelsespligt for advokater, der er fast inkassoforbindelse for en klient, ikke kan udstrækkes til bl.a. at gælde inkassolovens § 10, stk. 3.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ikke har godtgjort, at han forud for opkrævningen af inkassoomkostninger på 3.900 kr. havde påset, at betingelserne for at pålægge inkassoomkostninger var opfyldt, herunder at der var sendt en rykkerskrivelse til [klager], hvoraf det fremgik, at manglende betaling inden en frist på mindst 10 dage fra afsendelsen af rykkerskrivelsen ville kunne medføre, at der blev pålagt yderligere inddrivelsesomkostninger, jf. inkassolovens § 10, stk. 3. [Virksomhed A]' e-mail af 15. marts 2021 opfyldte ikke disse betingelser.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved i sin e-mail af 14. april 2021 at opkræve inkassoomkostninger.

Manglende besvarelse af henvendelse

Der eksisterer som udgangspunkt ikke en generel pligt for advokater til at besvare enhver henvendelse hverken fra modparten eller en kollega.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ikke* har handlet i strid med god advokatskik ved at undlade at besvare [klager]s henvendelse af 23. april 2021 forud for udtagelse af stævning. Nævnet har herved lagt vægt på, at [klager] allerede var bekendt med, at [virksomhed A] ikke ønskede at indgå forlig, og at [indklagede] ikke havde pligt til at afvente, om [klager] indgav

klage til Forbrugerklagenævnet, hvilket i øvrigt ikke som varslet skete inden for 14 dage.

Manglende kopi af stævning til modpart

En advokat skal ved anlæg af en civil sag sende stævningen og bilag til såvel retten som modparten eller til modpartens advokat, hvis modparten allerede er repræsenteret af advokat i sagen. Dette gælder også, når den civile sag anlægges på sagsportalen minretssag.dk.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved at indgive en stævning uden i umiddelbar forlængelse heraf at sende kopi til advokat [klager]. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at [klager] forinden var blevet varslet om, at der ville blive indgivet stævning.

Sanktion

Advokatnævnet finder, at [indklagede] i det overfor nævnte omfang har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Advokatnævnet pålægger som følge af det anførte og henset til flerheden af tilsidesættelser [indklagede] en bøde på 20.000,00 kr. i medfør af retsplejelovens § 147 C, stk. 1.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 20.000 kr.

På nævnets vegne

Mikael Sjöberg

*Nævnets kendelse er berigtiget den 21. december 2021.

På nævnets vegne

Mikael Sjöberg

Forklaringer

[Indklagede] har forklaret, at han har været advokat i mere end 35 år. Han har beskæftiget sig med alt inden for juraen med undtagelse af straffesager og familieretlige sager. De seneste år har han mest arbejdet med internationale sager og voldgiftssager. Han har ført mange sager mod Advokatnævnet på vegne af andre kollegaer. Han har ikke selv tidligere haft sager ved Advokatnævnet.

Han kender alene advokat [klager] fra denne sag, men [virksomhed A] har han arbejdet sammen med i mange år. Han blev forud for denne sag kontaktet af [virksomhed A], da det var en advokat, der skulle til inkasso, hvilket var usædvanligt. De ville derfor orientere ham herom, inden han fik sagen. Hvis der er noget særligt ved inkassosagerne, går sagerne forbi ham. Den konkrete sag vedrørte restbetaling i forbindelse med en leasingaftale.

Instruksen fra [virksomhed A] gik på, at [klager] skulle tages til inkasso. Han sender normalt ikke påkravsskrivelser, da [virksomhed A] har gjort dette, inden han modtager sagen. De var godt klar over, at han formentlig ikke ville betale frivilligt, og han overvejede derfor andre skridt end inkasso, da det er usædvanligt, at advokater ikke betaler. [Virksomhed A] var ikke interesseret i at indgå forlig. Han undersøgte ikke, om formalia var overholdt af [virksomhed A], da det normalt er i orden. For at understrege sagens alvor bad han en medarbejder udarbejde en stævning, som blev sendt sammen med inkassoskrivelsen. Efter modtagelsen af inkassoskrivelsen sendte [klager] en mail, hvor han gerne vil i forhandling, men det var klienten ikke interesseret i. Han kontaktede ikke [klager] i den forbindelse. [Klager] bestred ikke i den forbindelse inkassoskrivelsen. Indsigelsen kom først senere ved mailen af 14. maj 2021. Det var først her, at han blev opmærksom på, at der var problemer med inkassoskrivelsen. [Klager] bad om en undskyldning, hvilket han ikke gav ham.

Stævningen blev uploadet den 10. maj 2021. Der blev ikke sendt en kopi af stævningen til [klager]. De fik oplyst, at der var mangler ved sagens anlæggelse. Dette fik han oplyst med det samme. Han husker ikke, om de den 10. maj 2021 drøftede, at der skulle sendes en stævning til [klager], men det er almindelig procedure, at når sagen er anlagt, skal modparten orienteres og have en kopi af stævningen. På grund af manglerne ved stævningen, tænkte de ikke over, at de skulle have sendt en stævning til [klager]. Han tænkte ikke i den forbindelse på, at dette kunne hindre [klager] i at varetage sine interesser. Den 12. maj 2021 indgav [klager] en klage over, at han ikke havde modtaget en stævning. Det virkede herefter omsonst at sende stævning med bilag til [klager], da det fremgik af klagen, at han allerede havde adgang til det hele på sagsportalen.

[Klager] har forklaret, at han er selvstændig advokat, hvilket han har været i 7 år. Han beskæftiger sig med fast ejendom. Han modtog en faktura fra [virksomhed A] den 24. februar 2021. Han var uenig i, at han skulle betale beløbet, hvilket han også havde meddelt [virksomhed A]. Han kom med indsigelser, fordi han ikke havde fået de oplysninger, som han skulle have haft som forbruger. Der havde været et langt forløb forud for, at han skrev mailen af 10. marts 2021. [Virksomhed A] kan ikke have været i tvivl om, at han havde indsigelser til kravet. Han skrev derfor også tilbage ved mail af 15. marts 2021, at sagen ikke var en inkassosag. Han har ikke i den forbindelse overfor [virksomhed A] skrevet, at betingelserne i inkassolovens § 10 ikke var overholdt. Da han modtog inkassobrevet den 14. april 2021, mente han ikke, at han skulle betale hverken hovedstolen eller inkassoomkostningerne. Han havde ikke fået det lovpligtige 10 dages varsel. Det havde da en betydning for ham, at han blev opkrævet inkassoomkostninger, som han ikke mente, at han kunne pålægges. Han skrev en mail til [indklagede] og bad ham ringe ham op, så de kunne drøfte sagen. Han svarede også [indklagede] ved mail af 14. maj 2021, da han var frustreret over, at [indklagede] ikke havde svaret på hans henvendelser. Han lagde også op til en undskyldning, hvilket ville have været en anerkendelse af, at der var begået en fejl. Da [indklagede] ikke reagerede, indgav han en klage til Advokatnævnet.

Han havde fået oplyst, at der ville blive udtaget stævning. Han modtog samtidig et udkast til en stævning. Han gjorde sig bekendt med stævningen, som ikke var vedlagt bilag. Han fik besked om stævningen på sin private mail eller i e-Boks. Han havde forinden protesteret over inkassoforløbet, hvor reglerne ikke var overholdt. Der gik nogle dage fra sagen blev anlagt, til han modtog adviseringen om sagen. Han forventede, at han ville modtage en samtidig kopi af stævningen ved sagen anlæggelse, men ikke at [indklagede] ville sende ham en kopi af stævningen, efter klagen var indgivet.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført:

”...

ANBRINGENDER

Ad inkassoomkostninger

- 2.1. Det er ubestridt, at der ikke til [klager] blev sendt et påkrav med en frist på 10 dage i overensstemmelse med inkassolovens § 10, stk. 3, inden kravet mod [klager] blev forsøgt inddrevet ved inkasso.

- 2.2. Advokatnævnet har anført sin i kendelse af 8. december 2021 (bilag 1), at "en advokat, der er fast inkassoforbindelse for en klient, normalt er beføjet til at gå ud fra, at fordringer, der overgives til inkasso, er ubestridte". I denne praksis ligger en forventning om, at advokaten udviser klienten en vis tillid som følge af deres samarbejde.
- 2.3. Der gælder således en lempet undersøgelsespligt for den advokat, der er fast inkassoforbindelse for en klient, og denne lempede undersøgelsespligt kan og skal udstrækkes til at gælde hele inkassosagens forløb hos klienten inden modtagelse af sagen hos advokaten, således at advokaten bl.a. ikke er forpligtet til at påse, om fristen i inkassolovens § 10, stk. 3 er iagttaget, inden kravet forsøges inddrevet ved inkasso.
- 2.4. Som fast inkassoforbindelse til klienten, [virksomhed A], havde [indklagede] derfor ej heller pligt til at opdage, at fristen i påkravsskrivelsen var for kort, idet han var berettiget til at lægge til grund, at fordringen var forsøgt inddrevet af [virksomhed A] i overensstemmelse med inkassoloven.
- 2.5. [Indklagede] overtrådte således ikke god advokatskik ved at have taget kravet mod [klager] til inkasso som sket.
- 2.6. Hensynet bag reglen i inkassolovens § 10, stk. 3 er, at fristen på 10 dage skal give skyldneren mulighed for at betale eller fremsætte indsigelser og dermed foregribe yderligere inkassoskridt. [Klager] havde imidlertid allerede fremsat sine indsigelser, og hensynet bag reglen er således ikke blevet tilsidesat. Der er derfor ej heller noget at bebrejde [indklagede], der således ikke overtrådte god advokatskik, da han forsøgte at inddrive fordringen ved inkasso.
- 2.7. Det gøres desuden gældende, at da [klager]s i sin e-mail af 14. marts 2021 (bilag 4) skrev til [virksomhed A], at de måtte overdrage sagen til advokat eller udtage stævning, gav det [indklagede] (og [virksomhed A]) det berettigede indtryk, at 10-dages fristen i inkassoloven tilsyneladende ikke var relevant i denne sag. [Klager] gav med andre ord afkald på 10-dages fristen i inkassolovens § 10. [Virksomhed A] var derfor berettiget til at gå ud fra, at sagen kunne sendes til inkasso, og det kan på den baggrund heller ikke bebrejdes [indklagede], at han iværksatte inkasso.

- 2.8. Under alle omstændigheder er der som følge af de konkrete omstændigheder i sagen ikke grundlag for at tildele [indklagede] en strengere sanktion end en irettesættelse vedr. dette forhold.

Ad manglende kopi af stævning til modpart

- 2.9. Det gøres gældende, at den manglende fremsendelse af stævningen i kopi til modparten under de i sagen værende konkrete omstændigheder, ikke er i strid med retsplejelovens § 126, stk. 1.
- 2.10. I U 2021.1831 fandt Vestre Landsret, at der generelt er pligt til at sende kopi af stævning til sin modpart, også efter indførslen af domstolens digitale retssagsportal. Vestre Landsret lagde bl.a. vægt på, at "*hensynene bag det kontradiktoriske princip i de Advokatetiske Reglers pkt. 18.2 uanset indførelsen af portalen bestod uændret.*"
- 2.11. Hensynet bag det kontradiktoriske princip er alene, at hver af sagens parter skal have adgang til at blive gjort bekendt med og udtale sig om det materiale, som den anden part gør gældende. Hensynet bag det kontradiktoriske princip kan endvidere opfyldes på andre måder end f.eks. ved fremsendelse af kopi af stævningen til den anden part.
- 2.12. I nærværende sag var det på forhånd meddelt [klager] (bilag A) – der driver erhverv som praktiserende advokat – at stævning ville blive indgivet på et bestemt tidspunkt, uden yderligere varsel, og [klager] havde desuden modtaget et udkast til stævning i sagen. [Klager] var derfor fuldt ud bekendt med sagens anlæg, ligesom han var fuldt ud bekendt med indholdet af den stævning, som ville blive uploadet på minretssag.dk, idet bemærkes, at det stævningsudkast (bilag 6) som [klager] havde modtaget indholdsmæssigt svarede til den stævning, som blev uploadet på minretssag.dk (bilag 5), bortset fra mindre rettelser i form af blandt andet slåfejl osv.
- 2.13. Hensynet bag det kontradiktoriske princip er således ikke tilsidesat, og [indklagede] har følgelig derfor ej heller overtrådt god advokatskik som følge af den manglende fremsendelse af kopi af stævningen til [klager].
- 2.14. Forpligtelsen til at sende kopi af stævningen til [klager] ville i denne sag under alle omstændigheder tidligst indtræde, når sagen var anlagt. [Indklagede] modtog først besked om dette via advisering fra minretssag.dk den 11. maj 2021 efter arbejdstidshør. [Klager] fik adgang til

sagen i samme øjeblik som den var anlagt og således samtidig med [indklagede]. Det ville derfor også have savnet mening, såfremt [indklagede] i denne situation var forpligtet til at sende kopi af stævningen til [klager], da [indklagede] netop kunne konstatere, at [klager] allerede havde adgang til stævningen via minretssag.dk. Derfor bestod der følgelig ikke en sådan forpligtelse.

- 2.15. Det gøres i den forbindelse gældende, at [byret]s hurtige håndtering af sagen på minretssag, herunder den hurtige fremsendelse af orientering om sagen til [klager], har medført at det kontradiktoriske princip ikke er brudt.
- 2.16. Det kan i øvrigt ikke udelukkes, at det i sig selv ville udgøre en overtrædelse af god advokatskik at meddele modparten, at der var anlagt sag, når dette ikke er tilfældet, og [indklagede] har også derfor være berettiget til at afvente at sende kopi af stævningen til [klager], indtil sagen var anlagt.
- 2.17. Den manglende fremsendelse af kopi af den ny stævning har desuden ikke medført, at [virksomhed A] fik en uretmæssig fordel, ligesom adfærden ikke ses at have været retsfortabende for [klager]. Den manglende fremsendelse af kopi af den (nye) stævning til [klager] kan under de i sagen foreliggende konkrete omstændigheder derfor i givet fald alene begrunde en irettesættelse.

Ad sanktionsfastsættelse

- 2.18. De Advokatetiske Regler udgør alene Advokatsamfundets opfattelse af god advokatskik, er vejledende og er ikke bindende for domstolene.
- 2.19. Sanktionsmulighederne ved overtrædelse af god advokatskik følger af retsplejelovens § 147 c stk. 1.
- 2.20. Af Advokatnævnets praksis vedrørende sanktionsfastsættelse fremgår det, at normalbøden ved førstegangsovertrædelse som udgangspunkt er 10.000 kr., og at der ved en grov overtrædelse af god advokatskik i førstegangstilfælde som udgangspunkt udmåles en bøde på 20.000 kr.
- 2.21. Domstolene skal dog foretage en udtømmende prøvelse "såvel med hensyn til, hvorvidt en advokat har tilsidesat en pligt, herunder handlet i strid med god advokatskik, som med hensyn til valget og udmålingen af selve sanktionen", jf. Folketingstidende 1981-82, tillæg A, lovforslag nr. L 150, sp. 3806.

- 2.22. Det gøres gældende, at den fastsatte sanktion – bøde på kr. 20.000 – er for høj. Fastsættelse af bødeniveauet synes at ske i Advokatnævnet som "skøn under regel". Fastsættelse af ensartede bødestørrelser for uensartede forseelser og uensartet grovhed, uden at der nødvendigvis foreligger gentagelsestilfælde, er i strid med god forvaltningsskik.
- 2.23. Herudover gøres det gældende, at bøden heller ikke kan udmåles som gjort af Advokatnævnet; under hensyn til "flerheden af tilsidesættelser". Advokatnævnet kan ikke blot foranledige strafudmålingen efter princippet om absolut kumulation, men skal fastsætte bøden henset til overtrædelsens grovhed. Hertil bemærkes, at Advokatnævnets bøde har pønål karakter, hvorfor der også ved vurdering af, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af god advokatskik, skal tages hensyn til strafferetlige principper, herunder ved sanktionsfastsættelsen.
- 2.24. Ved udmålingen af bøden finder princippet om modereret kumulation anvendelse, idet bemærkes, at udgangspunktet ved strafudmåling netop er princippet om modereret kumulation, jf. herved princippet i straffelovens § 88 eller dennes analogi. I den foreliggende sag har Advokatnævnet vurderet, at [indklagede] har overtrådt god advokatskik i to (2) tilfælde.

Normalbøden udgør ifølge Advokatnævnet 10.000 kr., hvorfor det kan lægges til grund, at Advokatnævnet ved strafudmålingen har anvendt princippet om absolut kumulation og således fastsat straffen i strid med de almindelige principper for strafudmåling.

..."

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført:

"...

ANBRINGENDER:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende,

At det følger af Rpl. § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god Advokatskik

Særligt om påstanden om sagsøgers tilsidesættelse reglerne om god advokatskik ved at opkræve inkassoomkostninger i strid med Inkassolovens § 10:

- at en advokat i forbindelse med udøvelse af inkassovirksomhed er forpligtet til, i lighed med hvad der gælder for alle retsområder, at iagttage de til enhver tid gældende regler for området; i det konkrete tilfælde: Inkassolovens § 10 samt
- at det, jf. Inkassolovens § 10, stk. 1, ikke er tilladt at iværksætte andre foranstaltninger med henblik på inddrivelse af en fordring, førend betingelserne i § 10, stk. 2 og 3 er opfyldt,
- at rykkerskrivelsen i den konkrete sag ikke overholdt Inkassolovens § 10, stk. 3, idet den fastsatte frist deri var kortere end lovens foreskrevne 10 dage,
- at sagsøger derfor handlede i strid med Inkassoloven ved at tilskrive klientens fordring inkassoomkostninger uden forinden at påse at klager havde modtaget behørig inkassoskrivelse, derigennem at enten klienten havde overholdt Inkassolovens § 10 eller ved at sikre lovens overholdelse ved selv at sende en rykkerskrivelse, der overholdt Inkassolovens § 10, stk. 3,
- at sagsøgers tilsidesættelse af denne forpligtelse er en overtrædelse af Retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det bemærkes i tilknytning hertil:

- at denne sag ikke vedrører spørgsmålet om den i bilag 1, p. 7 omtalte anvendte praksis hos Advokatnævnet mht. en lempet undersøgelsespligt for advokater, der er fast inkassoforbindelse foren klient i relation til indsigelser, hvilken praksis ikke kan udstrækkes til at gælde inkassolovens § 10, stk. 3. - Modsat, hvad sagsøger gør gældende, skal alle inkassationer starte med en inkassoskrivelse, der opfylder kravene i Inkassolovens § 10, herunder iagttagelsen af 10-dageskravet. Opfyldelsen heraf påvirkes derfor ikke af et indtryk, som sagsøger eller sagsøgers klient måtte hævde af have.

Særligt om påstanden om sagsøgers tilsidesættelse reglerne om god advokatskik ved at udtage stævning uden samtidig tilsendelse af kopi heraf til klager:

- at en advokat, ved anlæggelsen af en civil sag på sagsportalen, minretssag.dk, skal sende stævning med bilag til såvel retten som modparten eller til modpartens advokat, hvis modparten er repræsenteret af en advokat, allerede ved sagens anlæggelse

- at sagsøger han handlet i strid med god advokatskik ved i den konkrete sag at undlade dette,
- at sagsøgers meddelelse til klager om, at en stævning ville blive indleveret ikke kan kompensere for forpligtelsen til at sende kopi af den konkrete stævning med bilag senest samtidig med den faktiske indlevering af stævningen til retten og
- at sådan meddelelse, modsat hvad sagsøger gør gældende, ikke er en formildende omstændighed i vurderingen af spørgsmålet om tilsidesættelse af god advokatskik - jf. tillige eksempelvis U.2021.1831.V og 'Advokatretten', 2. udgave, 2022 af Mads Bryde Andersen og Lars Lindencrone Petersen - afsnit 14.3.2, navnlig p. 632 ff.

Selvom klager på et tidspunkt i den forudgående korrespondance mellem parterne måtte have modtaget et udkast, kan dette ikke afløse sagsøgers pligt til at iagttage forpligtelsen til at forsyne klager med kopi af den faktisk udtagne stævning inkl. bilag og noget sådant får derfor heller ikke diskulperende virkning for sagsøgers forsyndelse mod reglerne om god advokatskik. - Det konkrete udkast, som sagsøger gør gældende kan tjene til at opfylde sagsøgers ufravigelige pligt til samtidig tilsendelse af stævningskopi med bilag ved anlæggelsen af en retssag, er uegnet dertil og kan derfor ikke påvirke resultatet i den konkrete sag. Bl.a. fordi det er et uoverensstemmende udkast og ikke en nøjagtig kopi, ligesom det ikke var forsynet med de bilag, der blev fremlagt med den indleverede stævning.

Sagsøger må gerne finde Advokatnævnets praksis rigtigt på dette punkt. Ikke desto mindre er praksis fast. Det er en helt enkel og klart forståelig regel, der har til formål at sikre det kontradiktoriske grundprincip og ingenlunde er vanskelig for en sagsøger at iagttage. Det gøres endvidere gældende

- at reglerne om god advokatskik validerer advokatens handlinger og undladelser. Hvorvidt sådanne konkrete handlinger eller undladelser skal have konsekvenser eller ikke for en given advokat afhænger af advokatens optræden i overensstemmelse med den til enhver tid herskende opfattelse af, hvad der er kritisabelt,
- at det følger af de (på tidspunktet gældende) advokatetiske regler (AER) pkt. 18.2, at advokaten skal respektere processens og forhandlingens kontradiktoriske princip, herunder at advokaten senest samtidig skal forsyne modparten med kopi af det til retten fremsendte materiale

- at der i denne sag ikke kan være tvivl om, at sagsøger ikke har respekteret de gældende, advokatetiske regler ved samtidig tilsendelse af stævning med bilag til såvel Retten som klager,
- at sagsøger ikke anså det kontradiktoriske principps praktiske metoder/foranstaltninger/procedure for nødvendige i forhold til sagsanlæggelse, er en beslutning, det, som enhver anden handling eller undladelse i en advokats liv, står advokaten frit for at træffe; men som advokaten tilsvarende - også i tilfælde af en klagesag som her - må tage konsekvenserne af,
- at beslutningen om at undlade at tilsende klager samtidig kopi af stævning med bilag er et klart brud på gældende regler og principper, således som bl.a. den ovenfor anførte dom, U2021.1831.V, har opsummeret dem, ligesom det følger af dette følger af AER pkt. 18.2. Disse foreskriver, helt uanfægtet af indførelsen af portalen, en pligt for sagsøger til at forsyne modparten med kopi af det til retten fremsendte stævningmateriale,
- at forpligtelsen påhvilede sagsøger fra det moment stævningen blev sendt til retten og ikke først ved advisering fra portalen,
- at uanset [byret]s hurtige håndtering af sagen på minretssag.dk, er det kontradiktoriske princip, som advokaten har ansvar for, derfor brudt, jf. AER pkt. 18.2. Det bestrides derfor at spille nogen rolle for bedømmelsen, hvorvidt klager eller en given sagsøgte relativt hurtigt efterfølgende vil have adgang til det til retten fremsendte materiale, da det er en grundret for en sagsøgt, at sagsøger skal sende stævning med bilag seneste samtidig med at materialet lægges op på sagsportalen. - At den konkrete sag blev oprettet forskudt i systemet og således først blev oprettet et døgn senere end sagsøgte havde modtaget velkomstbrev, heller ikke.
- at Det fastholdes således, at sagsøger såvel i denne henseende som i relation til forsyndelse mod ansvaret for at påse, at fristen i Inkassolovens § 10 stk. 3, var iagttaget, har tilsidesat god advokatskik og at den af Advokatnævnte udmålte sanktion herfor er passende.

Om sanktionen:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det vedrørende sanktionen gældende:

- at den af sagsøgte i forhold til forseelserne udmålte bøde på kr. 20.000 er passende, jf. Rpl. § 147c, stk. 1.

Det afvejede hensyn til forbrugerens interesser i at advokatstanden lever op til 'god skik' og til lige behandling af advokater medfører, at Advokatnævnet fastsætter sine sanktioner med udgangspunkt i sagens omstændigheder og med hensyntagen til, hvorvidt det er et førstegangstilfælde, eller der foreligger et eller flere fortilfælde.

Der arbejdes således med et normalbødeområde, hvor normalbøder for én overtrædelse i førstegangstilfælde udløser en bøde på kr. 10.000, et andengangstilfælde kr. 20.000 og så fremdeles.

I grovere tilfælde udløser en bøde i et førstegangstilfælde kr. 20.000 eller mere. – Se tillige om Advokatnævnets praksis vedrørende sanktionsfastsættelse i Højesterets dom af 12. december 2017 i sag 237/2016 (U2018.1160H), hvor blandt andet anført:

"Prøvelsesordningen indebærer imidlertid efter Højesterets opfattelse ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Det ligger endvidere i prøvelsesordningen, at domstolene udtømmende kan prøve Advokatnævnets fastsættelse af sanktionen i den konkrete sag. Som fastslået i Højesterets dom af 13. november 2009 (UfR 2010.423) er en disciplinærbøde ikke en straf for et strafbart forhold, og som anført i Højesterets dom af 3. november 1999 (UfR 2000.307) kan en disciplinær sanktion i medfør af retsplejelovens § 147 c som følge af tilsidesættelse af god advokatskik ikke antages at være omfattet af artikel 7 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om tiltale og straf for kriminelle forhold.

Det fremgår af Advokatnævnets praksis vedrørende sanktionsfastsættelse bl.a., at der ikke tages hensyn til advokatens indtægtsforhold, at normalbøden ved førstegangsovertrædelse som udgangspunkt er 10.000 kr., og at der ved en grov overtrædelse af god advokatskik i førstegangstilfælde som udgangspunkt udmåles en bøde på 20.000 kr. Det fremgår endvidere af Advokatnævnets praksis, at afgørelser, der er truffet inden for de seneste fem år, tillægges gentagelsesvirkning, og at gentagelsesvirkningen betyder, at der normalt sker en fordobling i forhold til den seneste sanktion.

Højesteret finder ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets ovennævnte praksis om sanktionsfastsættelsen. Domstolene må således ved sanktionsfastsættelsen i den konkrete sag tage hensyn hertil og vurdere, om der er fornødent grundlag for at ændre nævnets sanktionsfastsættelse."

at Advokatnævnet i den konkrete sag har fundet, at sagsøger har forsynet sig med hensyn til to, klare forseelser, hvorfor sagsøgers samlede adfærd i relation til håndteringen af sagen er vurderet til at udløse en bøde på 20.000 kr. svarende til to førstegangsforseelser.

Det bestrides,

at tilsidesættelse af klare regler og forskrifter er af bagatelagtig karakter eller at det har betydning for bedømmelsen af sagsøgers adfærd om klager har lidt skade eller risiko for skade/retstab.

Det understreges for god ordens skyld, at klager de facto har været i risiko for tab: - Såfremt klager ikke havde haft særlig juridisk indsigt, er det overvejende sandsynligt, at han ikke ville have modsat sig sagsøgers inddrivelsesmåde eller betaling af det uberettiget opkrævede beløb.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen herunder indholdet af e-mail af 15 marts 2021 fra [virksomhed A] til [klager] kan det lægges til grund, at 10-dagsfristen i inkassolovens § 10, stk. 3, ikke blev overholdt, idet der i mailen alene blev givet en frist på fire dage.

Efter de foreliggende oplysninger, herunder den af [klager] afgivne forklaring sammenholdt med indholdet af [klager]s mail af 15. marts 2021 til [virksomhed A], findes [klager] ikke ved sit svar til [virksomhed A] at have givet afkald på 10-dagsvarslet i inkassolovens § 10, stk. 3.

Den lempede undersøgelsespligt for advokater, der er fast inkassoforbindelse for en klient, gælder alene spørgsmålet om, hvorvidt der er gjort indsigelser. Som fast inkassoforbindelse kunne [indklagede] derfor ikke forlade sig på, at [virksomhed A] havde påset, at kravet i inkassolovens § 10, stk. 3, var opfyldt med den virkning, at advokaten ikke selv skulle påse, om dette forhold var opfyldt. [Indklagede] handledede derfor i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, da han ved mail af 14. april 2021 i strid med inkassolovens § 10, stk. 3, opkrævede inkassoomkostninger uden forinden at have sikret sig, at betingelserne herfor var opfyldt.

Retten finder ikke grundlag for at tilsidesætte den af Advokatnævnet valgte sanktion med en bøde på 10.000 kr.

Det fremgår af de advokatetiske regler fra 1. juli 2019 pkt. 18, som var gældende, da [indklagede] udtog stævning mod [klager], at advokaten skal respektere processens og forhandlingens kontradiktoriske princip. Advokaten må ikke uden forudgående eller samtidig meddelelse til modparten rette henvendelse om sagen til dommeren eller andre, der behandler tvister, eller forsyne disse med bilag, notater eller dokumenter. Advokaten skal senest samtidig forsyne modparten med kopi af det således fremsendte.

Overgangen til anlæggelse af civile retssager på domstolenes sagsportal ændrede ikke på advokaters forpligtigelse til at sende kopi af stævning med bilag til modparten senest samtidig med sagens anlæg, da modparten ikke straks får adgang til materialet ved sagens anlæg på sagsportalen.

Det kan efter bevisførelsen herunder [indklagede] og [klager]s forklaringer lægges til grund, at [indklagede] ikke sendte kopi af stævning med bilag til [klager] samtidig eller umiddelbart efter sagens anlæg på sagsportalen.

Retten finder på denne baggrund ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering, hvorefter [indklagede] har tilsidesat god advokat skik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Den omstændighed, at [klager] sammen med inkassobrevet havde modtaget et udkast til stævning, som næsten var identisk med den endelige stævning, finder retten ikke kan føre til et andet resultat.

Retten finder ej heller i denne forbindelse grundlag for at tilsidesætte den af Advokatnævnet valgte sanktion med en bøde på 10.000 kr.

Retten stadfæster herefter Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 i sags. nr. 2021-1493.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 12.500 kr. Advokatnævnet er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Advokatnævnets kendelse af 8. december 2021 i sags. nr. 2021-1493 stadfæstes.

[Indklagede] skal inden 14 dage til Advokatnævnet betale sagsomkostninger med 12.500 kr.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.